

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9CoCsp/38/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7219202462
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7219202462.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Gizely Majerčák v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska, IČO: 35 724 803, zast. Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanému M. E., nar. X.XX.XXXX, H. - G. XXX, o zaplatenie 488,14 eur istiny s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 41Csp/50/2019-101 z 20.11.2019 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom I. Zamietol návrh žalobcu doručený dňa 19.8.2019 na prerušenie konania a na podanie návrhu Ústavnému súdu Slovenskej republiky na začatie konania o súlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky, II. žalobu zamietol a III. žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Vykonaným dokazovaním zistil, že právny predchodca žalobcu Slovenský plynárenský priemysel, a.s., Mlynské nivy 44/a, 825 11 Bratislava, IČO: 35 815 256 a žalovaný uzavreli XX.XX.XXXX písomnú Zmluvu o dodávke plynu pre odberateľov kategórie domácnosť, na základe ktorej sa žalobca zaviazal pre žalovaného dodávať plyn v kategórii domácnosť, pre odberné miesto H.-G., P. XX (V. O.), pre odberateľa: M. E., V.Č., H.-G., P. XX. Z predloženej zmluvy súd zistil, že predmetnú zmluvu za odberateľa podpísala „E.“ a súčasne bol dohodnutý spôsob platby zálohy vo výške 1.000 Sk (č.l. 17). Dodávku plynu za fakturačné obdobie od 1.10.2005 - 18.10.2006 žalobca žalovanému vyfakturoval faktúrou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.10.2006, splatnou 30.11.2006, v sume 24.838,95 Sk. Po odpočítaní prijatých platieb v sume 14.080 Sk, zostatková platba činí 10.758 Sk. Dodávku plynu za fakturačné obdobie od 19.10.2006 - 10.5.2007 žalobca žalovanému vyfakturoval faktúrou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.5.2007, splatnou 30.5.2007, v sume 18.178,54 Sk. Po odpočítaní prijatých platieb v sume 0 Sk zostatková platba činí 18.178 Sk (č.l. 22-28). Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 18.1.2011 postupca Slovenský plynárenský priemysel, a.s., IČO: 35 815 256, Mlynské nivy 44/a, 825 11 Bratislava postúpil svoje pohľadávky voči žalovanému postupníkovi spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Údernícka 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803. V zmysle Prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok predmetom postúpenia sú i pohľadávky Slovenského plynárenského priemyslu, a.s. voči žalovanému, ktoré sú predmetom tejto žaloby (č.l. 9-16). Zo žalobného návrhu vyplynulo, že žalovaný z uvedenej zmluvy o dodávke plynu uhradil ku dňu podania žaloby 240 eur (dňa 17.5.2011 50 eur, dňa 22.6.2011 50 eur, dňa 17.1.2012 25 eur, dňa 16.2.2012 25 eur, dňa 16.3.2012 25 eur, dňa 16.5.2012 15 eur, dňa 16.5.2013 50 eur). Po podaní žaloby žalovaný už žiadnu čiastku neuhradil (č.l. 3). V písomnom podaní, doručenom súdu 19.8.2019 žalobca oznámil súdu, že podľa jeho názoru sú v prejednávacom

prípade splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov (§ 54a OZ) s Ústavou SR a preto navrhol, aby toto konanie v súlade s § 162 ods. 1 písm. b/ CSP prerušil a podal Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov s Ústavou SR (č.l. 78-85). Súd, posúdil skutkový stav podľa zák. ust. platných a účinných v čase uzavretia zmluvy o dodávke plynu, t.j. ku dňu 14.12.2002. Vychádzajúc z § 51, § 488 a § 489 Obč. zák., § 1 písm. b/, c/ zák. č. 70/1998 Z.z. o energetike a o zmene zák. č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov ku dňu 14.12.2002 (ďalej len zákon č. 70/1998 Z.z.), § 22 písm. c/, § 69 ods. 13, § 4 ods. 1, 4, 5 vyhl. č. 265/1999 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o podmienkach pripojenia, dodávok a merania plynu (v znení platnom ku dňu 14.12.2002), § 2 ods. 1 zák. č. 364/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu 14.12.2002, § 54a Obč. zák., účinného od 5.12.2018, § 100 ods. 1 a § 101 Obč. zák. urobil záver, že v prejednávanej veci medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vznikol záväzkovo-právny vzťah na základe Zmluvy o dodávke plynu zo dňa 14.12.2002, uzavretej za účinnosti vtedy platného zákona č. 70/1998 Z.z. o energetike, na základe ktorej žalovanému bol žalobcom dodávaný do siete (do odberného miesta - rodinný dom na P. W. Č.. XX H.-G.) plyn, avšak za jeho odoberanie, cenu ktorého (vyúčtovanú uvedenými faktúrami) však žalovaný žalobcovi v lehote splatnosti neuhradil. Ako zo žaloby a z vykonaného dokazovania vyplynulo, žalovaný žalobcovi neuhradil Faktúru č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.10.2006, splatnú 30.11.2006, v zostatkovej platbe (po odpočítaní prijatých platieb) v sume 10.758 Sk za zúčtovacie obdobie 1.10.2005 - 18.10.2006 a Faktúru č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.5.2007, splatnú 30.5.2017 v zostatkovej platbe v sume 18.178 Sk (po odpočítaní prijatých platieb) za zúčtovacie obdobie od 19.10.2006 do 10.5.2007. Zostatok dlhu na Faktúre č. XXXXXXXXXXXX je suma 124,74 eur a na Faktúre č. XXXXXXXXXXXX je suma 603,40 eur, t.j. dlh predstavoval celkovú čiastku vo výške 728,14 eur. Po odrátaní platieb v celkovej výške 240 eur, zostatok dlhu predstavuje čiastku 488,14 eur, čo je predmet tohto konania. Preskúmaním predmetnej zmluvy súd dospel k záveru, že uvedenú zmluvu je potrebné posudzovať a posúdil ju ako spotrebiteľskú zmluvu podľa vtedy platného zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorú uzavrel žalobca ako dodávateľ so žalovaným ako spotrebiteľom, teda podlieha režimu spotrebiteľských zmlúv, nakoľko právny predchodca žalobcu Slovenský plynárenský podnik, a.s. je podnikateľ, ktorý má v predmete činnosti výrobu a dodávku plynu (v prejednávanej veci išlo o dodávku plynu pre kategóriu domácnosť). Ide o typovú zmluvu, teda zmluvu vrátane jej zmluvných podmienok, ktoré sú vopred pripravené, teda ide o formulárovú zmluvu s vopred pripravenými podmienkami, v ktorej sa len vyplňujú potrebné údaje. V prejednávanej veci spotrebiteľská zmluva má písomnú formu. Pri rozhodovaní súd vychádzal z dôkazov predložených žalobcom, nakoľko žalovaný sa k žalobe nevyjadril, pojednávania sa nezúčastnil a počas celého konania bol nečinný. Z uvedeného dôvodu súd považoval dôkazy predložené žalobcom za nesporné. Keďže medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vznikol záväzkovo-právny vzťah, na základe ktorého dodával žalobca žalovanému plyn do dohodnutého odberného miesta pre kategóriu domácnosť, pričom žalovaný na základe vyúčtovaných faktúr dodávku plynu žalobcovi nezaplatil, z tohto pohľadu je žaloba podaná dôvodne. Zák. č. 343/2018 Z.z. zo dňa 27.11.2018 (účinným dňom vyhlásenia 5.12.2018), vložení ust. § 54a sa zmenil Občiansky zákonník, podľa ktorého ustanovenia „Premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať ani ho platne zabezpečiť“. Ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel“. Podľa prechodných ustanovení § 879 Občianskeho zákonníka, konanie, predmetom ktorého je pohľadávka vzniknutá zo spotrebiteľskej zmluvy, začaté pred účinnosťou tohto zákona, sa dokončí podľa doterajších predpisov. Súd poukázal na dôvodovú správu a uviedol, že cieľom novely je zavedenie osobitnej úpravy uplatňovania premlčaných nárokov zo spotrebiteľských zmlúv a ich zabezpečenia. Úprava je reakciou na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. PL. ÚS 11/2016-60 zo dňa 7.2.2018, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Pri subjektívnych majetkových právach zo spotrebiteľskej zmluvy je opodstatnené, aby sa po uplynutí premlčacej doby tieto práva dostali „ex lege“ do polohy naturálnych záväzkov. Po uplynutí premlčacej doby, najmä s ohľadom na súčasný stav trhovej ekonomiky, niet v zásade z pohľadu štátnej moci záujmu hodného ochrany na podpore vynučovania plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy, ak sa právo niektorej zo strán premlčalo. Významom inštitútu premlčania nie je automatické oslobodenie dlžníka od plnenia záväzku. Základným cieľom navrhovanej právnej úpravy bolo vytvorenie priestoru na to, aby dlhy plynúce zo spotrebiteľských zmlúv boli vymáhané len v rozumnom a primeranom čase a dlžník nebol nútený prostriedkami s prvkami štátneho donútenia zaplatiť dlh, vo vzťahu ku ktorému uplynulo určené časové obdobie, v dôsledku čoho by mohla byť oslabená jeho pozícia (napr. nebude už disponovať dôkazmi). Právo plynúce

zo spotrebiteľskej zmluvy sa uplynutím premlčacej doby tak ex lege dostáva do polohy naturálneho záväzku, ktorý je možné plniť dobrovoľne povinným subjektom, avšak toto právo nemožno vymáhať proti vôli povinného subjektu (dlžníka). V tomto prípade sa vylučuje kondícia, t.j. v prípade dobrovoľného plnenia premlčaného dlhu dlžníkom sa prijaté plnenie nepovažuje za bezdôvodné obohatenie podľa § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Za vymáhanie premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy sa v tomto kontexte rozumie súdne, exekučné a rozhodcovské konanie. Nemožnosť vymáhania premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy zohľadňuje dynamickosť spotrebiteľského prostredia a vedomie toho rizika bude oprávnené motivovať veriteľov vymáhať svoje pohľadávky čo najskôr. Navrhovaná právna úprava sa z dôvodu predchádzania prípadnej nerovnosti vzťahuje na obe strany spotrebiteľského vzťahu - spotrebiteľa i dodávateľa. Vychádzajúc z uvedeného súd uzavrel, že v prejednávanej veci bola žaloba podaná za účinnosti ust. § 54a Obč. zák. 21.3.2019 (č.l. 34) a, že bol preto povinný a ex offo skúmať, či právo zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré si v danom prípade veriteľ uplatňuje, nie je premlčané. V okolnostiach prípadu mal za nesporné, že žalobca doručil žalobu súdu elektronicky 21.3.2019 (dátum a čas prijatia 21.3.2019 o 7.23 hod.), že predmetom sporu je neuhradenie faktúry č. XXXXXXXXXXXX, splatnej 30.11.2006 a faktúry č. XXXXXXXXXXXX, splatnej 30.5.2007. Vychádzajúc z naznačených úvah a s poukazom na účinnosť ust. § 54a od 5.12.2018, účel navrhovanej novely Obč. zák. - ust. § 54a, súd žalobu v celom rozsahu zamietol, nakoľko premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nie je možné vymáhať, ani ho platne zabezpečiť. Žalobca zastával názor, že ust. § 54a zák. č. 40/1964 Zb. Obč. zák. nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a pre prípad, že súd mieni aplikovať predmetné ustanovenie v tomto konaní, žalobca navrhol vo veci súdu, aby inicioval v súvislosti s týmto ustanovením na Ústavnom súde Slovenskej republiky konanie o nesúlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. V tejto súvislosti žalobca navrhol, aby súd toto konanie v súlade s § 162 ods. 1 písm. b/ C.s.p. prerušil a podal Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov s Ústavou SR. Súd nezdieľal názor žalobcu, že ust. § 54a Obč. zák. je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a práve naopak, súd je toho názoru, že predmetné ustanovenie nie je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky. Súd zdieľal názor zákonodarcu, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe k novele zákona č. 343/2018 Z.z. zo dňa 27.11.2018, pričom dodal, že nemožnosť vymáhania premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy zohľadňuje dynamickosť spotrebiteľského prostredia a vedomie toho rizika, že pohľadávka sa premlčí, bude oprávnené motivovať veriteľov vymáhať svoje pohľadávky čo najskôr. Navrhovaná úprava sa týka oboch strán, tak veriteľa a dodávateľa. Príkladom toho je i prejednávaná vec, kde predmetnou žalobou sa žalobca voči žalovanému domáha neuhradenia faktúry splatnej 30.5.2007 a faktúry splatnej 30.11.2006, t.j. faktúr splatných pred 12-13 rokmi. Z týchto dôvodov nevyhovel návrhu žalobcu na prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. b/ C.s.p. a nepodal Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. V danom prípade bol žalobca v konaní neúspešný, preto nemá nárok na náhradu trov konania. Žalovaný bol v konaní úspešný, náhradu trov konania si neuplatnil, ani mu žiadne trovy konania nevznikli.

3. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca v celom rozsahu z odvolacích dôvodov, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

4. V súvislosti s aplikáciou § 54a Občianskeho zákonníka poukázal na ust. § 54a, § 579 Obč. zák., čl. 1 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 125 písm. a/, čl. 130 ods. 1 písm. d/ Ústavy Slovenskej republiky, na § 42 ods. 2 písm. a/ zák. č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na § 162 ods. 1 písm. b/, čl. 1, čl. 2 ods. 1, 2, čl. 3 ods. 1 C.s.p., na nález Ústavného súdu SR III. ÚS 348/06-42 z 8.3.2011. Zastával názor, že aplikáciou ust. § 54a Občianskeho zákonníka došlo k značnému narušeniu princípov právneho štátu, k porušeniu zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy SR a čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, k porušeniu ochrany pred svojvoľným zásahom štátnej moci zakotvenej v čl. 13 ods. 4 Ústavy SR, k narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. I. Dodatočného protokolu o ochrane ľudských práv a základných slobôd, k porušeniu práva na prístup k nezávislému a nestrannému súdu podľa čl. 46 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a k porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania garantovanej čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že uvedené ustanovenie vykazuje obdobný zásah

do Ústavou SR garantovaného práva na súdnu ochranu tak, ako vykazovalo protiústavné ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ochranu spotrebiteľa“), ktoré bolo Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) dňa 07.02.2018 vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 11/2016 vyhlásené za nesúladne s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. V tejto súvislosti žalobca poukazoval na skutočnosť, že Okresný súd Košice II dospel pri analýze ustanovenia § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa k záveru, že ustanovenie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa je v rozpore s viacerými ústavnými právami účastníka konania, a to právom na nestranný súd, právom na súdnu ochranu ako aj právom na prístup k súdu v spojení s právnou istotou a podal na Ústavný súd SR návrh na začatie konania o nesúlade právnych predpisov s Ústavou SR podľa článku 125 ods. 1 Ústavy SR. Konajúci súd videl zásadný rozpor predmetného ustanovenia s Ústavou SR najmä v jednostrannom zvýhodňovaní spotrebiteľa ako dlžníka tým, že inak „nestranný súd“, prípadne iný orgán, je z úradnej povinnosti povinný prihliadať na nemožnosť uplatnenia práva či oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, a to vrátane jeho premlčania či inej zákonnej prekážky. Takáto ochrana jedného z účastníkov konania je podľa konajúceho súdu v rozpore s princípom nestrannosti súdu, a teda aj s princípom právneho štátu. Ústavný súd SR na verejnom zasadnutí pléna dňa 7.2.2018 rozhodol o návrhu Okresného súdu Košice II o súlade § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa s Ústavou SR tak, že ustanovenie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a teda je protiústavné. Ústavný súd SR v predmetnom náleze konštatoval, že aktuálna právna úprava svojou zjednodušujúcou priamočiarosťou vykazuje asymetriu, pretože všetkých dodávateľov (veriteľov) stavia akoby na stranu tých „zlých“ a spotrebiteľov na stranu tých „ublížených“. Zároveň Ústavný súd SR uviedol, že na ochranu zraniteľného jednotlivca jestvujú miernejšie prostriedky zvlášť formou právnej pomoci, a preto daná právna úprava nie je nevyhnutná na naplnenie tohto cieľa. Žalobca ďalej poukázal na odôvodnenie nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 11/2016, ktorý k ustanoveniu § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, t.j. k obdobnému ustanoveniu ako ustanovenie § 54a OZ zaujal nasledovné stanovisko: „Ústavný súd sa konfrontoval s proporčnosťou, ako ju testovala vláda (bod 10.8) a uvádza, že vláda preakceptováva ochranu dlžníka - spotrebiteľa procesným a zjednodušujúcim spôsobom na úkor iných, zložitejších a subtilnejších riešení, resp. vláda (bod 10.9) znižuje intenzitu zásahu. Sociálne problémy (veľa dlžníkov) nemožno riešiť len cez spotrebiteľské právo hmotnoprávnym a procesnoprávnym zvýhodnením (porov. bod 46). Na to slúžia iné cielené prostriedky, ako napríklad správne nastavené konkurzy, exekúcie či osobné bankroty, ktoré boli ostatnými novelami spriechodnené. Opačný postup môže súvisieť s nezodpovedným správaním, tzv. morálnym hazardom. Úprava taktiež posúva sudcu do neprirodzenej role vyhľadávača dôkazov v prospech jednej strany.“ Podľa názoru žalobcu, aktuálne znenie ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka vykazuje zhodné znaky protiústavnosti ako ustanovenie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, pri interpretácii ktorého mal Ústavný súd SR za to, že jednostranne zvýhodňuje zmluvnú stranu, čo nie je v súlade s princípom nestrannosti súdu, teda ani s princípmi právneho štátu. Zásadný rozpor predmetného ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka s Ústavou SR spočíva najmä v jednostrannom zvýhodňovaní spotrebiteľa ako dlžníka tým, že inak nestranný súd je z úradnej povinnosti povinný prihliadať na premlčanie práva, na ktoré inak prihliada len na námietku dlžníka, pričom takáto ochrana jednej zo strán sporu je v rozpore s princípom nestrannosti súdu, a teda aj s princípom právneho štátu. Žalobca zastáva názor, že pokiaľ Ústavný súd SR rozhodol o protiústavnosti ustanovenia o povinnosti súdov ex offio prihliadať na premlčanie v spotrebiteľských sporoch, potom by mal zaujať rovnaký postoj aj v prípadnom konaní o nesúlade právnych predpisov s Ústavou SR k právnej úprave de facto ešte prísnejšej, t. j. takej podľa ktorej premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nie len nie je možné vymáhať (t. j. súd ex offio prihliada na premlčanie obdobne ako pri ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa), ale ani ho platne zabezpečiť. V zmysle uvedeného má žalobca za to, že v prejednávanej prípadе sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov (§ 54a OZ) s Ústavou SR a preto ak súd hodlal aplikovať na prejednávajúci prípad ust. § 54a Občianskeho zákonníka, potom mal podľa názoru žalobcu postupovať v zmysle ustanovenia § 162 ods. 1 CSP, konanie prerušiť a podať návrh na začatie konania o nesúlade právnych predpisov s Ústavou SR podľa článku 125 ods. 1 Ústavy SR. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že súd v posudzovanom prípadе nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z nepráva nemôže nikdy vzniknúť právo a preto by bolo krajne nespravodlivé, ak by bola žaloba žalobcu zamietnutá z dôvodu aplikácie zákonného ustanovenia, ktoré vykazuje obdobné, dokonca prísnejšie znaky ako ustanovenie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré bolo Ústavným súdom SR vyhlásené za protiústavné. Navrhol, rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na

ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. konanie prerušiť a podať návrh na začatie konania o nesúlade právnych predpisov s Ústavou SR podľa článku 125 ods. 1 Ústavy SR.

5. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1, 2 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil, odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na dôvody ktoré aj v celom rozsahu odkazuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani podané odvolanie žalobcom.

6. Ani jeden z uplatnených odvolacích dôvodov vyššie uvedených žalobcom nie je daný.

7. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi súdu uvedenými v odôvodnení rozsudku, vychádzajúc zo správnych zákonných ustanovení, že v prejednávanej veci bola žaloba podaná za účinnosti § 54a Občianskeho zákonníka 21.3.2019, a že preto súd bol povinný ex offo skúmať, či právo zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré si v danom prípade veriteľ uplatnil nie je premlčané, a pokiaľ mal v prejednávanej veci za nesporné, že predmetom sporu bolo neuhradenie faktúry splatnej 30.11.2006 a faktúry splatnej 30.5.2007. Vychádzajúc z úvah súdu uvedených v odôvodnení rozsudku a s ohľadom na účinnosť § 54a Občianskeho zákonníka od 5.12.2018 a účelu navrhovanej novely Občianskeho zákonníka v § 54a, súd rozhodol správne, keď žalobu v celom rozsahu zamietol, nakoľko premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nie je možné vymáhať, ani ho platne zabezpečiť.

8. Odvolací súd poukazuje aj na obdobnú rozhodovaciu prax odvolacích súdov SR, napr. Krajského súdu v Banskej Bystrici, v jeho rozsudku 14CoCsp/26/2020 z 8.12.2020, Krajského súdu v Trnave v rozsudku 25CoCsp/2/2020 z 27.10.2020, ktorý v spotrebiteľských veciach na premlčanie podľa § 54a Občianskeho zákonníka prihliadali ex offo. K správnym dôvodom odvolací súd dodáva, že Novela Občianskeho zákonníka prevedená zák. č. 343/2018 Z.z. zaviedla s účinnosťou od 5.12.2018 nemožnosť vymáhania a zabezpečenia premlčaných spotrebiteľských nárokov v ust. § 54a Občianskeho zákonníka, a že doplnenie tohto nového ustanovenia bolo vyvolané potrebou zosúladiť doterajšie právne predpisy s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL ÚS 11/2016-60 zo dňa 7.2.2018. Odvolací súd poukazuje na to, že súd správne posúdil predmetný spor podľa § 54a Občianskeho zákonníka, keď vznesenie námietky premlčania žalovaným nebolo v tomto spotrebiteľskom spore potrebné a preto súd prihliadol na premlčanie z úradnej povinnosti a bez návrhu, teda ex offo, keďže žalobca ako podnikateľ si neuplatnil svoj nárok na súde voči žalovanému ako spotrebiteľovi včas, pred uplynutím premlčacej doby.

9. Odvolací súd v celom rozsahu odkazuje aj na správne závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k návrhu žalobcu na prerušenie konania a podania návrhu Ústavného súdu Slovenskej republiky na začatie konania o súlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky. Súd odkázal a zdieľal názor zákonodarcu, ktorý bol vyjadrený v dôvodovej správe v Novele zákona č. 343/2018 Z.z. z 27.11.2018 Občianskeho zákonníka, ktorý právny názor zdieľa aj odvolací súd.

10. Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

11. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná a úspešnému žalovanému trov odvolacieho konania nevznikli.

12. Výsledok hlasovania - pomer hlasov 2:1 (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).